

Arrest

nr. 52 772 van 9 december 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VERANNEMAN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Irakees te zijn van Arabische origine. U zou een sjiietische moslim zijn afkomstig van Iskandariya in de provincie Babil. U zou tot de Tamimi stam behoren. U woonde in Haswa, een dorp behorende tot Iskandariya. Sinds 2002 had u een relatie met uw buurmeisje, A. Z. D. (...), een soennitische moslim. A. (...) had twee broers O. (...) en A. (...). U werkte als kapper en had een eigen zaak. In maart 2007 besloot u A. (...) officieel ten huwelijk te vragen. Het huwelijksaanzoek werd door de broers van A. (...) geweigerd. Zij zouden, na de val van Saddam Hussein, lid zijn geworden van Al Qaida. Volgens de broers van A. (...), mocht u niet met haar trouwen omdat u een sjiiet bent. U zou verbaasd zijn geweest over deze weigering want voordien had u nooit problemen gehad met de familie van A. (...) en had niemand ooit een opmerking gemaakt over jullie relatie. Nadien zou u A. (...) nog tweemaal officieel ten huwelijk hebben gevraagd binnen een tijdsspanne van ongeveer een maand. Die

aanzoeken werden eveneens afgewezen door haar boers. Een paar dagen na het laatste huwelijksaanzoek, kwam u O. (...) op straat tegen. Bij die gelegenheid zou hij u met een pistool hebben bedreigd. Hij zou u hebben gezegd dat hij of iemand anders van Al Qaida u zou vermoorden als u bleef volhouden om met A. (...) te proberen te trouwen. U zou uw relatie met A. (...) in het geheim zijn blijven verderzetten. A. (...) zou u hebben verteld dat haar broers haar aan iemand anders wilden uithuwelijken. In april 2007 zou u in het geheim met A. (...) zijn getrouwd. U had die dag seksuele betrekkingen met haar. U vertelde A. (...) dat ze haar ouders moest vertellen wat er was gebeurd. Als ze wisten dat u met haar op die manier in het geheim was gehuwd, moesten ze u wel met haar laten trouwen. Vier dagen later zou A. (...) het haar ouders hebben verteld. De dag nadien zou O. (...) haar hebben vermoord omdat de eer van de familie was geschonden. O. (...) zou hebben gezegd dat hij ook u zou vermoorden om het gedane onrecht te vergoeden. U zou bij uw oom in Karbala zijn gaan wonen. Een dag na de moord op A. (...), zouden haar broers uw kapsalon in brand hebben gestoken. In juli of augustus 2008 zou u Irak hebben verlaten om naar Nederland te gaan, waar u in oktober of november 2008 aankwam. In Nederland heeft u asiel aangevraagd, maar uw asielaanvraag werd afgewezen. Tijdens uw verblijf in Nederland had uw stam, de Tamimi stam, en de stam van A. (...), de Djanabi stam, een akkoord gesloten dat u mocht worden vermoord omwille van het schenden van de eer van A. (...). Als iemand van uw familie contact met u had, zou ook die persoon worden vermoord. Op 24 augustus 2010 zou u zijn teruggekeerd naar Irak, waar u op 25 augustus 2010 aankwam. Uw broer zou u hebben afgehaald op de luchthaven. Na uw terugkeer ging u in Karbala bij uw oom wonen. Op 5 september 2010 zouden O. (...) en A. (...), de broers van A. (...), uw broer hebben vermoord omdat hij contact met u had. Na de dood van uw broer zou uw familie een dreigbrief hebben ontvangen waarin u met de dood werd bedreigd omdat u de eer van de Djanabi familie had geschonden. Toen u in Nederland verbleef, zou uw familie een gelijkaardige dreigbrief hebben ontvangen. U besloot Irak te verlaten omwille van de overeenkomst die tussen de Tamimi stam en de Djanabi stam was gesloten. Op 20 oktober 2010 zou u Irak voor de tweede keer hebben verlaten. Diezelfde dag, 's avonds, werd u aangehouden op de luchthaven van Zaventem komende van een vlucht uit Istanbul. Op 21 oktober 2010 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: twee dreigbrieven, een overlijdensakte van uw broer dd. 5 september 2010, een overlijdensakte van A. (...) dd. 20 mei 2007 en een overeenkomst tussen de Tamimi en de Djanabi stam.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U zou Irak hebben verlaten omwille van de problemen met de familie van A. (...). Die problemen zouden zijn begonnen nadat u haar officieel ten huwelijk had gevraagd en door in het geheim met haar te trouwen (CGVS, 09/11/2010, p. 2, p. 9, p. 10, p. 17). Er moet echter worden vastgesteld dat u een aantal manifest tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en de oprechtheid van uw asielaanvraag ernstig worden ondermijnd. U hebt in Nederland asiel aangevraagd op 23 januari 2009, u kreeg een negatieve beschikking op 29 januari 2009. In het kader van die asielaanvraag werd u twee keer gehoord door de IND (Immigratie en Naturalisatiedienst): op 23 januari 2009 en op 27 januari 2009. Bij vergelijking van de verklaringen die u hebt afgelegd voor het Commissariaat-generaal en de verklaringen die u aflegde voor de IND, dient te worden vastgesteld dat u zichzelf pertinent tegensprekt op meerdere essentiële punten van uw asielrelaas.

Zo spreekt u zich tegen over wie het initiatief nam om A. (...) officieel ten huwelijk te vragen: u of A. (...). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal hebt u uitdrukkelijk verklaard dat u het initiatief nam om A. (...) ten huwelijk te vragen (CGVS, 09/11/2010, p. 10). Tijdens het gehoor met de IND verklaarde u daarentegen dat het A. (...) was die er bij u op aandrong haar ten huwelijk te vragen (IND, 27/01/09, p. 4).

Ook over hoeveel keer u werd bedreigd met een pistool spreekt u zich tegen. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde u dat u slechts één keer met een pistool werd bedreigd, toen u O. (...) op straat tegenkwam na uw derde officiële huwelijksaanzoek (CGVS, 09/10/10, p. 12). Bij de IND verklaarde u echter dat u tot drie keer met een pistool werd bedreigd: een eerste keer na uw tweede officiële huwelijksaanzoek toen de broers van A. (...) u thuis kwamen opzoeken, een tweede keer toen u voor de derde keer A. (...) officieel ten huwelijk ging vragen en een derde keer toen u O. (...) tegenkwam op straat (IND, 27/01/09, p. 5).

Vervolgens legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw beweerde geheime huwelijk. U verklaarde dat u met A. (...) had afgesproken om in het geheim te huwen. Die dag zou A. (...) haar huis alleen hebben verlaten om u te ontmoeten (CGVS, 09/11/10, p. 12-13). Op de vraag welk excuus ze had gebruikt om het huis te kunnen verlaten, antwoordde u, tijdens het gehoor met het Commissariaat-generaal dat ze tegen haar ouders had gezegd dat ze naar de naaister ging om kleren op te halen (CGVS, 09/11/10, p. 13). Bij de IND verklaarde u daarentegen dat ze haar familie had verteld dat ze bij een vriendin zou langsaan (IND, 27/01/09, p. 10). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat A. (...) vier dagen na jullie geheime huwelijk aan haar ouders had verteld dat jullie waren getrouwd (CGVS, 09/11/10, p. 13). Bij de IND verklaarde u daarentegen dat A. (...), nog geen

maand later, haar zus op de hoogte had gebracht zodat die haar ouders in kennis kon stellen van de gebeurtenissen (IND, 27/01/09, p. 6).

Verder legt u ook over de dood van A. (...) geen eensluidende verklaringen af. Ten eerste is het zeer opmerkelijk dat u aanvankelijk bij de IND verklaarde dat A. (...) gestorven is op 8 februari 2008 (IND, 23/01/09, p. 3). Later beweerde u, nog bij de IND, dat ze waarschijnlijk tussen april 2007 en juni 2007 werd gedood (27/01/09, p. 6). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat A. (...) op 20 mei 2007 werd vermoord (CGVS, 09/11/10, p. 3). U beweerde dat ze werd doodgeschoten, 5 dagen na het geheime huwelijk, de dag nadat A. (...) het aan haar ouders had verteld (CGVS, 09/11/10, p. 14). Bij de IND verklaarde u echter dat A. (...) werd gedood, 2 of 3 dagen nadat haar familie over het huwelijk in kennis werd gesteld (IND, 27/01/09, p. 6).

Vervolgens spreekt u zich tegen over wanneer u nu precies bij uw oom in Karbala bent gaan wonen. Aanvankelijk verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u pas na de moord op A. (...) bij uw oom in Karbala bent gaan wonen (CGVS, 09/11/10, p. 4). Later tijdens het gehoor wijzigt u echter uw verklaringen en beweerde u dat u de avond van uw huwelijk naar uw oom in Karbala bent vertrokken om er te gaan wonen (CGVS, 09/11/10, p. 14-15), dus voor de moord op A. (...).

Ook over de brand van uw kapperszaak legt u incoherente en tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk voor het Commissariaat-generaal dat uw zaak in brand werd gestoken een paar dagen na de moord op A. (...), maar dat u het niet goed meer weet (CGVS, 09/11/10, p. 8). Later tijdens het gehoor weet u het blijkbaar wel want dan beweert u dat het de dag na de moord op A. (...) was dat ze uw kapperszaak in brand hebben gestoken (CGVS, 09/11/10, p. 14). In ieder geval verklaarde u uitdrukkelijk dat uw zaak in brand werd gestoken na jullie huwelijk en na de dood op A. (...) (CGVS, 09/11/10, p. 15). Verder is het zeer opmerkelijk dat u tijdens het gehoor bij de IND nergens hebt vermeld dat uw zaak in brand was gestoken. U verklaarde wel dat de ruiten van uw kapsalon werden vernietigd door kogels (IND, 27/01/09, p. 6). Wanneer tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dan wordt gevraagd of uw kapsalon ooit op een andere manier dan door brand is vernield, antwoordt u echter ontkennend (CGVS, 09/11/10, p. 15).

Ten slotte spreekt u zich tegen over het moment waarop u Irak voor de eerste keer zou hebben verlaten. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde u dat u Irak een eerste keer hebt verlaten in juli of augustus 2008 (CGVS, 09/11/10, p. 4). Bij de IND verklaarde u dat u Irak hebt verlaten op 28 oktober 2008 (IND, 23/01/09, p. 7).

Dergelijke pertinente tegenstrijdige verklaringen over de kern van uw asielrelaas namelijk uw relatie met A. (...) en de problemen die daaruit, volgens u, zijn voortgekomen, laten niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas. Aangezien uw asielrelaas niet geloofwaardig is, kan de status van vluchteling u niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak" dd. 20 mei 2010). De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen onder andere in Baghdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Baghdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ('drive-by-shootings', schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor. De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

In het Zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiietische militante groepen in het Zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het Zuiden die gericht waren op

sjiitische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het Zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat zij actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit het district Al Mahawil in de provincie Babil in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit het district Al Mahawil in Babil actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit het district Al Mahawil in Babil aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De status van subsidiaire bescherming kan u dan ook niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Het voorleggen van documenten dient immers gepaard te gaan met het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat hier, zoals hierboven uitvoerig werd aangetoond, geenszins het geval is. De dreigbrieven kunnen bovendien door eender wie en eender waar zijn opgesteld en vormen allerminst een overtuigend bewijs voor uw vermeende problemen. Bovendien dient te worden gewezen op de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten (zie informatie in het administratieve dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 4, lid 1 en 3 en van “artikel 9, 3° c” van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Verzoeker stelt onder verwijzing naar het voormelde artikel 4, eerste en derde lid, waarin wordt vermeld dat er een samenwerkingsplicht bestaat tussen de asielzoeker en de lidstaat die zijn asielaanvraag onderzoekt en dat deze aanvraag op individuele basis moet worden onderzocht, dat verwerende partij de door hem bijgebrachte documenten, meer in het bijzonder de overlijdensakte van zijn echtgenote en zijn broer, de twee dreigbrieven en de overeenkomst tussen de twee stammen, heeft nagelaten te beoordelen, laat staan dit te doen in samenwerking met verzoeker. Deze stukken werden door verwerende partij niet in rekening genomen gezien de zogenaamde relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten aldus verzoeker. Onder het citeren van wat verzoeker beweert artikel 9, 3°, c van de richtlijn te zijn, waarin wordt benadrukt dat rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, beperkt verzoeker zich desbetreffend tot een summiere herhaling van het door hem voorgehouden asielrelaas.

2.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn betoog dat verwerende partij heeft nagelaten de door hem bijgebrachte documenten samen met hem te beoordelen voorbijgaat aan de zeer uitgebreide motivering van verwerende partij betreffende de flagrante tegenstrijdigheden die betrekking hebben op wezenlijke elementen van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas waaruit terecht werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit relaas. Zoals correct gesteld door verwerende partij wijst de Raad erop dat documenten kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas doch niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Documenten zijn enkel dienend indien zij gepaard gaan met een geloofwaardig asielrelaas. Zowel voormelde motivering betreffende deze documenten als de motivering dat de dreigbrieven door eender wie en eender waar kunnen zijn opgesteld, worden door verzoeker ongemoeid gelaten zodat deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. Om voormelde reden is het derhalve niet correct van verzoeker te stellen dat deze bewijsstukken niet in rekening werden genomen door verwerende partij gezien de

relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten daar ook andere motieven door verwerende partij werden naar voor gebracht. Bovendien brengt verzoeker geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt in zijn motivering dat Iraanse documenten slechts een relatieve bewijswaarde hebben (administratief dossier, stuk 11, deel 4) niet correct zou zijn. Veder wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoonst hoe een samen beoordelen van deze documenten een ander licht kan werpen op de door hem bijgebrachte stukken.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 9, 3°, c van voormelde richtlijn stelt de Raad vast dat dit artikel onbestaand is, doch het citaat wel het artikel 4, 3°, c van deze richtlijn betreft. Verzoeker beperkt zich desbetreffend tot een summiere herhaling van het door hem voorgehouden asielrelaas. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met een loutere herhaling van het relaas in gebreke blijft. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

2.2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.2. Verzoeker beperkt zich betreffende de door verwerende partij overvloedig vastgestelde tegenstrijdigheden in het door hem voorgehouden asielrelaas tot een poging slechts één van deze tegenstrijdigheden te weerleggen. Verzoeker stelt dat de tegenstrijdigheid met betrekking het soort schade dat aan zijn kapperszaak werd aangericht te wijten is aan de typische kenmerken van de Arabische taal. Zo werd de term waarmee hij de schade beschreef in het Nederlands vertaald als “*in brand steken*” terwijl dit eigenlijk zou moeten betekenen “*ernstige schade toebrengen aan*”, aldus verzoeker.

De Raad wijst erop dat verzoeker nalaat de Arabische term weer te geven die volgens hem vatbaar zou zijn voor voormelde dubbele vertaling. Evenmin brengt verzoeker enig bewijs bij dat de door hem bedoelde Arabische term wel degelijk op twee manieren naar het Nederlands kan worden omgezet. Verzoekers betoog betreft derhalve een blote bewering die hij met geen enkele objectieve informatie onderbouwt. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

De Raad stelt vast dat verzoeker de talrijke andere motiveringen betreffende de door verzoeker geuite flagrante tegenstrijdigheden met betrekking tot wezenlijke elementen van het door hem voorgehouden relaas ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. Het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas verhindert terecht aan verzoeker de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen. Het middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit

hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker beperkt zich aangaande desbetreffende motivering van verwerende partij te stellen dat er nog regelmatig bomaanslagen in het zuiden van Irak voorkomen en verwijst hiertoe naar drie krantenartikelen waaruit blijkt dat op 4 en 25 augustus en 8 november 2010 respectievelijk zes, drie en zeven personen door een bomaanslag om het leven kwamen. De Raad stelt evenwel vast dit betoog geen weerlegging uitmaakt van de desbetreffend uitgebreide motivering van verwerende partij, doch enkel bevestigt wat door verwerende partij eveneens wordt gesteld, met name dat ook in het zuiden van Irak er nog in beperkte mate aanslagen plaatsvinden. Verzoeker toont bovendien op generlei wijze aan dat de informatie waarop verwerende partij zich voor deze motivering steunt (administratief dossier, stuk 11, deel 5) niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen. Het middel is ongegrond.

2.4. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

J. BIEBAUT